

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 63Ek/1619/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119421933
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Segečová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6119421933.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného H. W., s.r.o., H.: XX XXX XXX, so sídlom Q. XX, XXX XX O., právne zast. X.. X. B., advokát, so sídlom Q. XX, XXX XX O., proti povinnej B. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX T. V. XXX, vedenej pred súdnou exekútkou X.. X. P., so sídlom exekútorského úradu T. B. 2, XXX XX J., pod sp. zn. XXXEX XXX/XX, o vymoženie X.XXX,XX,-EUR s prísl., rozhodujúc o sťažnosti povinnej proti uzneseniu R. súdu O. O. sp. zn. XXEk/XXXX/XXXX zo dňa XX. januára XXXX, takto

rozhodol:

I. W. sťažnosť povinnej proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 63Ek/1619/2019 zo dňa 22. januára 2020 **z a m i e t a**.

II. Súd oprávnenému **n e p r i z n á v a** náhradu trov konania o sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 63Ek/1619/2019 zo dňa 22. januára 2020.

o d ô v o d n e n i e :

1. Na základe návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie, doručeného súdu dňa 28.10.2019 sa začalo proti povinnej exekučné konanie pre vymoženie pohľadávky oprávneného, priznanej na základe vykonateľného exekučného titulu, ktorým je platobný rozkaz Okresného súdu Rimavská Sobota, sp. zn. 10Csp/49/2019-38 zo dňa 9.5.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 31.5.2019 (ďalej len „exekučný titul“).

2. Vykonaním exekúcie poveril tunajší súd Poverením sp. zn. 63Ek/1619/2019 dňa 20.11.2019 súdnu exekútku JUDr. Janu Debnárovú, so sídlom exekútorského úradu T. Vansovej 2, 984 01 Lučenec. Doručením poverenia súdnej exekútky dňa 20.11.2019 sa začala exekúcia vykonávaná v neprospech povinnej.

3. Napadnutým uznesením Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 63Ek/1619/2019 zo dňa 22.1.2020, vydaným vyšším súdnym úradníkom, súd návrh povinnej na zastavenie exekúcie podľa § 61I ods. 3 Exekučného poriadku zamietol.

4. Vyšší súdny úradník v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že nezistil žiadny zo zákonných dôvodov na zastavenie exekúcie, ktoré sú taxatívne uvedené v ustanovení § 61k ods. 1 Exekučného poriadku. Povinná v návrhu na zastavenie exekúcie tvrdila, že pri vydaní platobného rozkazu boli porušené jej práva na ochranu ako spotrebiteľa a bola zaviazaná na plnenie, ktoré je právom nedovolené, nakoľko vychádza z neprijateľnej zmluvnej podmienky. Súd neprihliadol na ustanovenia § 52a a nasl. Občianskeho zákonníka. Poskytnutý úver mal byť posúdený a bezúročný a bez poplatkov, keďže zmluva o úvere neobsahuje povinné náležitosti, ktoré by podľa zákona č. 258/2001 Z.z. mala mať. Povinná má ďalej za to, že súd priznal oprávnenému premlčané právo, keďže posledný výber z karty mala dňa 24.7.2015 vo výške 50,-EUR a žalobu podal až po uplynutí troch rokov od dátumu 25.7.2015. Oprávnený k tvrdeniam povinnej uviedol, že povinná neuviedol žiadny zákonný dôvod

na zastavenie exekúcie a ak mala námietky k zmluvnému vzťahu založenému zmluvou o úvere č. 20421304, mala ich súdu predložiť počas trvania súdneho konania. Vyšší súdny úradník po preskúmaní súdneho spisu poukázal na materiálnu a formálnu právoplatnosť a vykonateľnosť exekučného titulu a k tvrdeniam povinnej uviedol, že pre exekučný súd je v konaní o návrhu povinného na zastavenie exekúcie rozhodujúci stav ku dňu začatia exekučného konania, t.j. moment podania návrhu na vykonanie exekúcie. Dôkazné bremeno ohľadom tvrdení uvedených v návrhu na zastavenie exekúcie zaťažuje výlučne povinného, ktorý ho podal, pričom exekučný súd prihliada len na tie skutočnosti, ktoré nastali po vzniku exekučného titulu. Povinná tak nemôže v návrhu na zastavenie exekúcie účinne namietat skutočnosti, ktoré vznikli pred vydaním exekučného titulu. Vyšší súdny úradník poukázal ďalej na to, že vo vykonávacom konaní exekučný súd vychádza z vykonávaného rozhodnutia, ktorým je viazaný a neprislúcha mu čokoľvek na ňom meniť ani ho akokoľvek vecne preskúmať alebo rušiť. Ďalej vyšší súdny úradník uviedol, že povinná mohla skutočnosti uvedené v návrhu na zastavenie exekúcie namietat v odpore voči platobnému rozkazu, čo však neurobila a keďže odpor nepodala, platobný rozkaz vydaný súdom nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť. K vznesenej námietke premlčania, vyšší súdny úradník poukázal na to, že právo priznané exekučným titulom sa v súlade s § 110 Občianskeho zákonníka premlčuje v 10-ročnej premlčacej lehote a preto námietka premlčania vznesená povinnou podľa § 101 Občianskeho zákonníka, je v tomto štádiu konania bezpredmetná. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, keďže povinná v návrhu na zastavenie exekúcie neuviedla ani relevantným spôsobom nepreukázala žiadne okolnosti, ktoré by boli spôsobilé obsahovo naplniť niektorý z dôvodov, ktoré Exekučný poriadok v ustanovení § 61k ods. 1 spája so zastavením exekúcie, a ktoré sú uvedené taxatívne, vyšší súdny úradník návrh povinnej na zastavenie exekúcie, podľa ust. § 61i ods. 3 Exekučného poriadku, ako nedôvodný zamietol.

5. Proti takémuto uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, ktoré bolo povinnej doručené dňa 29.1.2020, podala povinná dňa 7.2.2020, teda v zákonom stanovenej lehote, sťažnosť.

6. V podanej sťažnosti povinná uviedla, rovnaké skutočnosti, na ktoré poukazovala už v podanom návrhu na zastavenie exekúcie. Súd nesprávne posúdil podrobne uvedené skutočnosti, ktoré bránia vykonateľnosti exekučného titulu a pre ktoré je exekúcia neprípustná. Opätovne poukázala na to, že v základnom konaní súd priznal oprávnenému premlčané právo. Zbvery exekučného súdu k otázke premlčania nepovažuje za správne. Poukázala na viaceré rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, napríklad rozsudok Metallgesellschaft c-397/98, C-410/98, c-524/04, C-201/05, C-76/10 POHOTOVOSTĚ, C-40/08 ASTURCOM. Argumentáciu, že sa mala v súdnom konaní brániť, neobstojí. Exekučný súd s odborným personálom mal povinnosť exekúciu vykonávanú v rozpore s právom EÚ zastaviť. Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhla povinná, aby súd exekúciu vedenú voči nej zastavil.

7. Súd dňa 9.3.2020 zaslal sťažnosť povinnej na vyjadrenie oprávnenému. Oprávnený sa k sťažnosti povinnej, vyjadril prostredníctvom právneho zástupcu v písomnom podaní doručenom súdu dňa 26.3.2020. Námietky povinnej považoval za nedôvodné. Uviedol, že povinná neuviedla nijaký dôvod, pre ktorý by mala byť exekúcia zastavená. Opätovne poukázal na to, že povinná mohla svoje námietky voči zmluvnému vzťahu s oprávneným, pokiaľ ich mala, uplatniť počas trvania súdneho konania. Na podanom návrhu na vykonanie exekúcie trvá a navrhuje sťažnosť povinnej ako nedôvodnú zamietnuť.

8. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

9. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

10. Podľa § 239 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. V zmysle ods. 2 uvedeného ustanovenia, sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

11. Podľa § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

12. Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

13. V zmysle § 110 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

14. Po preskúmaní veci sa sudca stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia vyššieho súdneho úradníka, ktoré považoval za dostatočné, jasné, zrozumiteľné a presvedčivé. Sudca preto dospel k záveru, že sťažnosť povinnej je potrebné ako nedôvodnú zamietnuť.

15. Napriek zneniu ustanovenia zákona citovaného v bode 12. odôvodnenia, súd nad rámec uvedeného k argumentácii povinnej v podanej sťažnosti uvádza, že ustanovenie §61k ods. 1 Exekučného poriadku taxatívne vymenúva dôvody, pre ktoré súd exekúciu zastaví, pričom povinná, ako nositeľ dôkazného bremena k svojim tvrdeniam, musí v návrhu na zastavenie exekúcie uviesť okolnosti, ktoré podľa neho, po vzniku exekučného titulu, spôsobili zánik vymáhaného nároku, zrušenie exekučného titulu alebo iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

16. Je potrebné zdôrazniť, že tak, ako na to správne poukázal aj vyšší súdny úradník, exekučný súd nie je oprávnený preskúmať hmotnoprávnu správnosť exekučného titulu, teda preskúmať vecnú správnosť rozhodnutia (vrátane postupu orgánu) vydaného v základnom konaní (tzv. materiálnu vykonateľnosť). Obsahom exekučného titulu je exekučný súd viazaný a musí z neho vychádzať, pričom prípadné vady základného konania, (aj vtedy ak by existovali), sa do exekučného konania neprenášajú. To znamená, že vytýkané nedostatky vzniknuté v základnom konaní sú pre exekučné konanie bez právneho významu (NS ČR 20Cdo/1940/2008). Nemožno preto prisvedčiť obrane povinnej, ktorá v návrhu na zastavenie exekúcie, ako aj v podanej sťažnosti, uvádza skutkové tvrdenia, ktoré vychádzajú z právnych skutočností a právnych úkonov, ktoré boli dané už pred vydaním exekučného titulu (skutkové okolnosti týkajúce sa zmluvného vzťahu, neprijateľných podmienok zmluvy, jej bezúročnosti a bezpoplatkovosti, premlčania a pod.) a s ktorými sa, v konaní, v ktorom bol exekučný titul vydaný už vysporiadal súd prvej inštancie. Ak sa nevysporiadal, na namietanie a posúdenie týchto skutočností bol priestor práve v konaní, v ktorom súd rozhodoval o vydaní exekučného titulu, pričom ak povinná nesúhlasila s vydaným rozhodnutím súdu prvej inštancie - s platobným rozkazom, mala možnosť podať voči nemu odpor s cieľom, aby bol platobný rozkaz zrušený a vo veci bolo nariadené pojednávanie, na ktorom by súd jej skutkové tvrdenia právne posúdil, čo však povinná neurobila. Platobný rozkaz preto nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť a stal sa spôsobilým exekučným titulom. Skutočnosť, že sa povinná subjektívne nestotožňuje s právoplatným a vykonateľným platobným rozkazom, neznamená že jej tvrdenia bude preskúmať exekučný súd. Exekučný súd nie je ďalšou odvolacou inštanciou a nie je ani príslušný skúmať správnosť exekučného titulu z pohľadu hmotného práva (podmienky a uzatvorenie zmluvy a pod.) a ani nijakým spôsobom nemôže zasahovať do práva priznaného v exekučnom titule, či ex ante poskytnúť ochranu povinnej v rozpore s výrokom právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia.

17. Ochranu hmotnoprávnych vzťahov subjektov práva je potrebné rozlišovať a aj poskytovať v závislosti od procesnoprávneho štádia konania, v ktorom sa vzťah subjektov práva nachádza, t.j. či ide o tzv. základné konanie, v ktorom nadobúda pôvodné ohrozené alebo porušené subjektívne právo príslušnú procesnú ochranu a to v podobe právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia, alebo ide o konanie vykonávacie - exekučné, ktorého zmysel spočíva v uskutočnení núteného výkonu subjektívneho práva z právoplatného a vykonateľného rozhodnutia, ktoré povinná strana nesplnila dobrovoľne, ktorú exekučný súd poskytuje zabezpečením efektívneho vymáhania uplatneného judikovaného nároku oprávneného a súčasne zabezpečením primeranej ochrany základných práv povinného. Ochrana práv a právom chránených záujmov vo vykonávacom konaní, však už nie je spojená s opätovným hmotnoprávnym skúmaním porušeného subjektívneho práva, ktorého skúmanie a posudzovanie už bolo predmetom ochrany práv subjektov v základnom súdnom konaní. Exekučné konanie nie je odvolacím konaním. Podstatou exekučného konania je nútené uskutočnenie výkonu príslušného vykonateľného rozhodnutia a s tým spojená ochrana práv a právom chránených záujmov účastníkov exekučného

konania. Rozsah prieskumnej činnosti exekučného súdu je obmedzený na to, či je exekučný titul vydaný orgánom oprávneným na jeho vydanie, či je exekučný titul materiálne a formálne vykonateľný a či sú oprávnený a povinný hmotno-právne legitimovaní z exekučného titulu.

18. V tejto súvislosti súd považuje za potrebné poukázať na to, že právny poriadok Slovenskej republiky vychádza zo zásady „vigilantibus iura scripta sunt“, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „práva patria bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. Je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.. To platí obdobne aj o využívaní zákonných procesných ustanovení včítane využitia možnosti podania opravných prostriedkov (citované z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 SžF 65/2011).

19. V posudzovanom prípade súd zistil, že oprávneným predložený exekučný titul, nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť a je spôsobilým exekučným titulom. Právo priznané exekučným titulom je priznané v prospech oprávneného a povinnosť ním uložená smeruje voči povinnej.

20. Po preskúmaní súdneho spisu preto možno konštatovať, že v posudzovanom prípade sa exekúcia vedie na podklade spôsobilého exekučného titulu, ktorý je vykonateľný aj po materiálnej aj po formálnej stránke a z ktorého je zrejmé, kto má plniť, komu má plniť, akú povinnosť a v akej lehote má plniť. Na základe uvedených skutočností, súd napriek rozhodnutiam Súdneho dvora EÚ, na ktoré poukazovala povinná, nemal inú možnosť ako skonštatovať, že nezistil, žiadny rozpor medzi podaným návrhom na vykonanie exekúcie a Exekučným poriadkom, ktorý by odôvodňoval povinnou tvrdený dôvod na zastavenie exekúcie, t.j. skutočnosť, ktorá by bránila vymáhateľnosti exekučného titulu v zmysle § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, a tento dôvod na zastavenie exekúcie súd preto považoval za nepreukázaný.

21. Vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania povinnou, súd poukazuje na ustanovenie § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého sa právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu premlčuje za 10 rokov odo dňa, kedy sa malo podľa rozhodnutia plniť. Súd konštatuje, že nakoľko exekučný titul nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 31.5.2019 a návrh na vykonanie exekúcie bol súdu doručený dňa 28.10.2019, právo priznané exekučným titulom oprávnenému bolo oprávneným uplatnené včas, t.j. v lehote 10 rokov odo dňa keď sa právo malo plniť. Ani tu preto súd nemohol prisvedčiť argumentácii povinnej, ktorá mala za to, že premlčacia lehota je 3 ročná. Nemožno totiž prehliadnúť, že právo oprávneného už nadobudlo kvalitu judikovaného práva, ktoré sa premlčuje v 10 ročnej premlčacej lehote a pokiaľ povinná teraz (t.j. vo vykonávacom konaní) namieta premlčanie práva v 3-ročnej lehote podľa § 101 Občianskeho zákonníka, robí tak už právne neúčinne. Exekučný súd ani v tomto smere nedisponuje takou právomocou, aby mohol akokoľvek zasiahnuť do práva už priznaného v exekučnom titule a posúdiť ho akokoľvek inak.

22. K ďalším tvrdeniam povinnej a v súvislosti s prejavom nespokojnosti povinnej s rozhodnutím predloženým exekučnému súdu ako exekučný titul, exekučný súd poukazuje na to, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, nie je právo na úspech v spore, resp. právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom strany sporu ani záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy strán sporu. Tu súd poukazuje na stabilnú rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (napr. sp. zn. II. ÚS 4/94, sp. zn. II. ÚS 3/97, sp. zn. I. ÚS 204/2010), ktorý konštantne uvádza, že nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania, vrátane ich dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich.

23. Teda, vychádzajúc zo skutočnosti, že povinná neuviedla a nepreukázala v podanej sťažnosti žiadne skutočnosti odôvodňujúce, v zmysle § 61k ods. 1 Exekučného poriadku, právny záver o zániku vymáhaného nároku, o zrušení exekučného titulu, ani o skutočnostiach brániacich vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom neexistuje ani dôvod zastavenia exekúcie podľa osobitného predpisu, sudca

podanú sťažnosť považoval za nedôvodnú a zamietol ju, pretože nezistil žiadny zákonný dôvod na zastavenie exekúcie.

24. Podľa ust. § 199a ods. 1 Exekučného poriadku, trovami oprávneného sú výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s podaním návrhu na vykonanie exekúcie a v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, výdavky na zaplatený súdny poplatok a hotové výdavky spojené s podaním návrhu na vykonanie exekúcie.

25. Podľa § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, oprávnený má voči povinnému nárok na náhradu účelne vynaložených trov, ktoré v konaní platil, v rozsahu, v akom ich súd uviedol v poverení na vykonanie exekúcie alebo dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie, ak ide o výdavky na zastupovanie v exekučnom konaní v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie.

26. Podľa § 199e vety prvej a druhej po bodkočiarku Exekučného poriadku ak je zástupcom oprávneného alebo povinného advokát, odmena za právne zastúpenie sa nahrádza podľa ustanovení o tarifnej odmene (§ 9 až 14 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Do začatia exekúcie má oprávnený nárok na náhradu trov právneho zastúpenia najviac vo výške odmeny za dva úkony právnej služby.

27. Keďže povinná iniciovala návrhom na zastavenie exekúcie exekučný spor s oprávneným, súd rozhodoval v súlade s § 199d a nasl. Exekučného poriadku aj o náhrade trov exekučného konania s tým súvisiacich.

28. Oprávnený si náhradu trov, ktoré by mu vznikli v súvislosti s návrhom povinnej na zastavenie exekúcie neuplatnil. Vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení Exekučného poriadku o trovách exekučného konania, je súd toho názoru, že nakoľko exekučné konanie je zásadne konaním návrhovým a ako také je ovládané dispozičnou zásadou, je výlučne v dispozícii oprávneného, aký nárok voči povinnému si v ňom uplatní a aký nie. Súd tak nie je oprávnený (z úradnej moci) rozhodovať o takom nároku oprávneného, ktorý nebol zo strany samotného oprávneného v exekučnom konaní uplatnený. Keďže oprávnený nenavrhol, v rámci konania o návrhu povinnej, vrátane konania o sťažnosti povinnej, aby súd rozhodoval (v zmysle § 199d ods. 1 Exekučného poriadku, v rámci dodatku k povereniu na vykonanie exekúcie) o ďalších trovách exekúcie, súd oprávnenému trovu konania súvisiace s návrhom povinnej na zastavenie exekúcie a so sťažnosťou povinnej, nepriznal.

29. Vzhľadom na uvedené sudca rozhodol tak ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné podať odvolanie. (§ 202 ods. 3 Exekučného poriadku).
Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné (§ 202 ods. 4 Exekučného poriadku).